مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندهٔ مضمون میباشد، عقیدهٔ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

لیکوال: ع . رشید ۲۰۲۳/۰۶/۰۱

دلته

خدایان خوشاله دي

(ناول)

پنځمه‌برخه

لیکوال: ع . رشید

(۱۹۹۵ – ۲۰۰۱ کلونه)

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکې په ځیر و لولئ

زما اولکشمي اړیکي لکه څنګه چي وو هم هغسي وو. یوځای مو درس وایه اوپه یوه ښارکي سره تېټ وپاس کېدو. یوځای به کله کله دهند بیلابیلوښارونو ته هم په سفرتلو، اګره، راجستان، اجمیر دیره دون،کلکته اوبمبی داټول موږ په ګډه سره ولیدل. زما او ددې ترمنځ تراوسه هم داخبره چي زه له دې سره مینه لرم اویادا له ماسره نه دې ته څرګنده وه اونه هم نورو ته، پرما خو څکه ګرانه وه چي زه یي کله هم په یوازیتوب نه سپارلم، لکه سیورې داسي به راسره وه، ډیروخو فکرکاوه چي موږ له یوه اوبله بیلیدونکي نه یو، په داسي حال کي چي زموږ دواړو ترمنځ دنژدیوالي داسي څرګنده نښه هم تراوسه نه وه، خو له دې سره سره هم موږ په خپل کالج کي دټولوپه خولوکي غبرګ نومونه وو:

لکشمي اودولت خان، دولت اولکشمي...

یوځل خو یي یوه خپلوان زماوددې دواړو نومونه دواده په یوه کارت کي ګډ هم لیکلي وو. مانا داچي ډیروداسي فکرهم کاوه چي ګواکي موږ سره واده شوي اویاکوژدن شوي یو اوکه نه نو دیوه کوراوکورنۍ غړي خوخامخا یو. خوآره خبره داوه چي زموږ دمیني اوراشه درشي رمز دمیني اومنتوب په تارنه و سره تړلي، ماته هغه ښکلي ښکاریده خوداسي نه چي زه باید هغه دهغه ماشوم غوندې چي دګل په قدرنه پوهیږي په خپل لاس کي واخلم او پاڼي پاڼي یي کړم، ما ته هغه لکه زیړ ام په خپله ونه ښکلي ښکاریده، څومره چي ما دهغي له لرې لرې تماشي څخه خوند اخیست، هغه تصورمي له نژدې نه کاوه، هغه مي خوښیده خو داسي نه چي دهغي په سترګو کي د خپل کاته دشهواني لیونتوب په اوربدوکي ورک کړم، هغه ماته تردغو هم اوچته ښکاریده، کاته یي اوس ماته،زما روح اوزما ژوند اوزماتاریخ ته دیوې درنې کیسي په شان رادغاړې شوي وو. زموږ په کالج کي نورې نجوني هم وې، پوجا دراجستان دیوه راجپوت سردار لور، چي زموږ په ټول کالج کي یي دښکلا ساري نه و، هم له موږ سره په یوه ټولګي کي وه، هغي به تل ویل چي دهغي له پاره زموږ ناسته پاسته یوه ناسپرلي غوټه ده، هغي له موږ سره ناسته ولاړه درلوده، خو زموږ په باب یي دیوهیدوله پاره چي څومره هڅه وکړه بریالی نه شوه، یوځل خویی دلکشمي دوراندې زه په یوه اوبله خوا کلک کلک ښکل کړم چي بیایي هغي ته وویل:

ـ حال دمعلوم کړه کنه، یوه ورځ به یي همداسي ژوندې درڅخه ورک کړم...

هغي یوازې ورته وخندل اوورته ویې ویل:

ـ ته دومره ښایسته اودی دومره بدرنګه کله سره جوړیږئ...

ـ داخبرې پریږده ماته دزړه حال ووایئ...

هغي ورته وویل:

ـ زه خو په زړه کي څه نه لرم چي تاته یي ووایم...

بیایي ما ته مخ راواړاوه اوراته موسکی شوه:

ـ ستا په زړه کي که هم څه وي قبول مي دي راته ویې وایه...

ما هم مړه مړه ورته وکتل او هم هغه شان ماهم ځواب ورکړ چي:

ـ زما په زړه کي هم څه نشته...

لکشمي یي په غاړه کي لاس ور واچاوه اوپه موسکانه څیره یي پوښتنه تري وکړه:

ـ ستا په زړه کي دولت خان ته څه تیریږي؟

هغي لنډ اوګنډ ځواب ورکړ:

ـ ولي نه، زه تیاره یم، چي ستا په اجازه واده ورسره وکړم، خو دده رضا حتمی ده...

ما ته خندا راغله، زرمي خبره خپل پښتني دود ته راواړله او ورته ومي ویل:

ـ زه خوار مساپرپټان اوته دومره لویه شتمنه راجپوته...

خوځان یي سره تاوکړ، شونډې یي سره کش کړې او په حیرانی یي لنډه ترخوله راوایسته:

ـ مانا؟

ـ مانا داچي زه دومره غریب یم چي له ډیرې غریبي مي خپل هیواد پریښي اودلته دهغي غریبي دلرې کولوپه خاطر درس وایم...

ـ غریبي مانا نه لري، زما سره واده وکړه، زما پلاردومره څه لري چي هغه زما اوستا دزامنو خولا څه کوې چي دلمسیانو له پاره هم بس دي...

ما ته خندا راغله، دازما خندا ته جدي غوندې شوه:

ـ ولي دي وخندل؟ په رښتیا پورې سرې نه خاندي...

ما هم په رډه ځواب ورکړ:

ـ خبره دي اوس خرابه کړه...

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

- ښنګه؟
- په دې چې ته زمونږ په دود نه پوهیږې...
- نه، پوه نه شوم لږ مې پوه کړه...
- مونږ خپلې میرمنې ته خپل شته سپارو، له هغې ښځه یې نه غواړو...
- خیرته داسې فکروکړه چې ته اوس په هندوستان کې یې نه په افغانستان کې...
- نه زه داسې فکرنه شم کولای، په دې چې پرما کوم نوم (دولت خان) زما موریه افغانستان کې ایښې هغه په هندکې هم دولت خان دی...
لکشمی اوپوجا دواړې زما دغه جدیت ته له خندا شنې وې، په همدغه حالت کې یې بیاخپله خبره راغبرګه کړه:
- ته دې له میرمنې ښځه مرسته نه غواړې؟
- مرسته بیله ده اوداشان آسانه شته اوشتمنې بیله، زمونږ خلک یوه خبره کوې، یومتل وایی چې: (دخره ښته... دښځې ګټه...)
هغه زما په دغه خبره سره له دې چې زما نه وه اونه ما منله، یوڅه نیولې غوندې شوه. خولکشمې زر داورپسې وترله:
- کاشکې دازمونږخلک داسې وای اوداړول تمیزیې درلودای، زمونږ نجونې خو ترواده دمخه همدغه غم زړوې...
پوجا لکه ښنګه چې ښکلې وه، هماغسې یوه اصیله هندکۍ هم وه، برابره ونه، تور وزمه خواږه اننګې، په تورو کې ځه زیررنګې سترګې، خپلو راجپوتې دودونو اوآرونو ته یې وفاداره اوپرهغوباندې ویاړمنه روحیه، داټول هغه ځه وو، چې ددې په کړو وړو کې یې زما له پاره، دیرونورو په انډول توپیردرلود، دې ته زما ددرناوې یولامل هم دغه اصل و، بنایی همداسې شان خانګړنې به وې چې دې زمونږ سره ناسته پاسته کوله، توکې به موسره کولې، دتاریخ په باره کې به سره غږیدو اوهغه تیرې ورځې به یې رایادولې چې پښتنو په هندوستان کې ځه کړې، له دوی سره ځه شوي دي... په دغه باره کې موتل خبرې سره کولې، یوه ورځ خو مو خبره دې ته هم سره ورسیده چې دې خپله درنه ویله اوما خپله، خبرې موسره کولې، دخبرو په منځ کې یې راته وویل ته اوس له ما ددغه عصرله هندوستانې سره داسې خبرې کوې لکه چې پانې پت دې همدا پرون فتح کړی اوپه ډیلې کې ناست یې...
ماورته وویل چې زه اوس هغسې ځوک نه یم، خو یوه خبره ده اوهغه داچې ملتونه داحق لرې چې په خپلو تیروباندې وویاړي، ځکه چې دغه تیرپه خپله دوی ته د دوی دروحې تسل یوه ښکلې نښه ده، زه اوس هغه ځه چې ته زما په باره کې فکرکوې نه یم، خو دومره حق راکړه چې درته ووایم:
په پخوانو سترګومې ګوره اوس مې جامې دملنګۍ اغوستې دینه
لکشمې پوه شوه، چې زه لنډې هروخت نه وایم، په دې چې هغه خپل اهمیت لرې... اوپه خپل ځای کې باید وویله شي...ځکه یې غږ راباندې وکړ چې یوځل یې بیا وواېه:
ما هغه یوځل بیاورته وویله، اودوې دواړو په خورا غورسره واوریده... دواړو ته یې خوند ورکړ، سره له دې چې زمونږ بحث ډیرجدې و، خوکله یې چې زما لنډۍ واوریده، راته موسکۍ شوه، اوهیله یې وکړه چې دویم بیت یې یوځل بیا ورته ووایم:....
اوس مې جامې دملنګۍ اغوستې دینه...
ځوشیبې په فکرکې راته ډوبه وه، راته کتل یې، ځوچې ښه رانژدې شوه، خپل غبرګ لاسونه یې راځخه تاو کړل، اوددې ټولو خبرو ښښه یې رانه وغوښته... خوما ورته وویل چې ته ځه وایې، دلته دښښې هیڅ اړتیا نه شته، مونږ دهغو شپوورځو نسل نه یو، مونږ خپلې خبرې لرو اوخپل قضاوت، مونږ داحق لرو چې که یوڅه موپرتاوان هم وي، باید ویې وایو، په دې چې نورنوانسانې ژوند داسې یوه پړاو ته رسیدلې چې یوازې په رښتیاوو باندې یې سرې ویاړلې شي اوبس...
هغه اوس له قهره لویدلې وه، هغې نوره دتاریخ خبره هم نه کوله، یوازې یې هڅه کوله چې ګواکې ما له خپل جدیته راکوز کړي، نوځکه یې خبره بلې خوا ته کړه مخ یې لکشمې ته ور واړاوه اودګوډې کړې سترګې په چل یې ورته وویل:
- زما خو دولت خان یوازې په همدغو لویولویواورښتینو خبرو خوښیږي، که ته واده نه ورسره کوې، نوبیایې ماته راپریږده.
خولکشمې بیا په خندانه خوله ورته وویل:
- په دغه کې تا ځه لیدلې، زه خوپه دې باورلرم چې دې داسې دی لکه چې زمونږ دزمانې سړی نه وي، په دې چې یوشمیر لویې لویې خبرې چې دی کوي هغه زمونږ دزمانې خبرې نه دي... اونه هغه زمونږ د زما نې بوی لرې...
- هو، زماهم مطلب دادې چې که دې صیقل نه شي، زمانه به یې له ځان سره همداسې شډل مډل خچې پچې کړي...
زه ددې پرځای چې آرامه شم، نورهم په دغه خبره ناارامه کیدم، زه په خپل ځان پوهیدم چې داخبرې لکه چې رښتیاهم پرما ښې نه لګیږي... خودې ته مې هم پام و چې که لړغنم لانده دې نویوځه خو ژرنده هم پخه ده... پوجا دخپلو خبرو په لړکې یوځل پریوې بلې پوښتنې ورمخه کړه اوماته یې مخ راواړاوه:

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بنې پازوالې د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په ځیر و لولئ

ـ تا ته معلومه ده چې دتاريخ په اوږدو کې څومره پښتانه په هندکې وو اوڅومره نورهند ته راغلل؟
ما پرته له دې چې فکروکړم ځواب ورکړ:
ـ ډيرزيات...
ـ هغوی څه شول؟
زه سره له دې چې پوهيدم هغوی څنګه اوڅه شول خودې ته مې ځان ناګاره واچاوه اوورته ومې ويل:
ـ نه پوهيږم...
لږ.راته جدي غوندې شوه، لکشمي ته يې وکتل، لکشمي ماته وکتل، بيايې دې ته وکتل، څويې څپله خبره وکړه:
ـ داڅوک ده، داپيژنې؟
ـ هو، ولې نه، لکشمي...
په دغه شيبه کې يې يوڅه ځان ناګاره واچاوه، خبره يې نيولې پا ته شوه چې لکشمي په نرمه خوله ځان راوړاندې کړ اوويې ويل:
ـ هو، دې اوس ما ښه پيژني...
خو پوجا بياهم په ځيرځيرراته کتل،داسې چې تا به وې، په خپلوسترګوکې مې خوري، روانه وه، دتلوتلو په همدغه حالت کې يې خپله وروستۍ موسکا او سره يوه کړه اوراته ويې ويل:
ـ ګوره له لکشمي تيرشه... زه ان اوس ستاسره واده ته تياره يم... ګوره بيابه ارمان کوې او بيابه اوبه تروړخ تيرې وي...
ددې دغې خبرې په رښتياهم زه پرځان پورې حيران کړم، زرمې لکشمي ته وکتل، هغه راته په خنداشوه، مازر دپوجا ځواب ته ځان جوړکړاو ورته ومې ويل:
ـ زه خو له لکشمي سره هم د واده په خاطر ناسته پاسته نه کوم...
خودې زما ددې خبرې ځواب هم رده راکړ:
ـ چې ناسته پاسته مو د واده له پاره نه وي، نو بيا يې اړتيا څه ده...
ـ زه له هغې سره دټولګيوالۍ اړيکي ساتم، موږ. خو په يوه کالج کې يو اويوځای درس سره وايو...
لکشمي بيا زموږ. په خبرو کې راوغورځيده اوپوجا ته يې وويل:
ـ که دولت خان ستا سره واده وکړي، ستا له پاره به څه وياړوي، ته يوه هندکۍ نجلۍ يې او دې يوپټان اوبيا مسلمان...
هغه بيا ورته موسکۍ شوه:
ـ دا هندوستان دی،دلته داخبره ډيره مهمه نه وه اونه ده...
رښتيا خبره خوداوه چې موږ. په دغه ورځ په دغو خبرو ښه سرونه وخوږ.ول، څو په پای کې مويوه اوبل ته داسې سره کتل چې هرچا فکرکاوه په دکان کې سره ولاړيو اودکوم ټوکرپه بيه باندې له يوه اوبل سره چنې وهو...
ما په پای کې په ډاګه ورته وويل چې:
ـ زه په دغه ملک کې يومساپر اوتاسې دلويولويو کورنيو نجونې اولورانې ياست، زموږ. اوتاسې ترمنځ ډيرتوپيرونه دي چې هغو ته بايد دومره هم په ساده نظرسره ونه ګورو...
پوجا نه پوهيږم چې ټوکې کولې اوکه رښتياهم جدي وه، همدا خبره کوله چې ګوره راځه ته هم لکه دپخوانيو پټانانو غوندې يوه فداکاري وکړه راځه چې زه اوته هم په دغه عصرکې يوه نوې پاڼه سره واړوو...
خو ما به ددې ددغو ټولو خبروپه وړاندې ناغيږي کوله او ځان به مې په هغه اودغه ترې تيراوه...
نژدې ماښام و، چې موږ. له کالج راووتو، لا دونو له ګڼ ځنګل څخه دعمومي سړک سرته نه وو راوتلي،چې يوبس راښکاره شو، لکشمي نن خپل ګاډی نه و راوستلی، هغې زر له ما سره خدای پامانی وکړاوبوجا يې هم ترلاس ونيوه، خو دپوجا زړه تراوسه نه و راباندې يخ ځکه يې تروروستي شيبې پورې خپلې خبرې کولې، ان چې په هغه شيپه کې يې وروستۍ خبره هم ماته داوه چې:
ـ ناځواني مه کوه، راځه ګوره ما پښتنه کړه، تاته معلومه ده که نه،چې ډيرو راجپوتو ميندو خورا ميړني ميړنی پښتانه زيږ.ولي دي...
ګوره مه کوه (په موسکا)... پښيمانه به شې...
دوې دواړې په بس کې کيناستې،زه خپل کورته راوګرځيدم، زما له پاره په هغه شپه دپوجا داخبره ترټولو جالبه وه چې:
ډيرو راجپوتو ميندو دهند په پراخو لتو باندې داسې ميړني ميړني پښتانه چې په نومونو يې هنديان اوپښتانه دواړه وياړي زيږ.ولي دي... !!!

پاتې لري

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ. سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږ.لو مخکې په ځير و لولـئ